

betydelige Fremskridt. At den nugældende Löv har virket heldigt og har bragt Fredningsarbejdet et godt Stykke frem, er der vist ikke delte Meninger om, det er af ærede foregaaende Talere fremhævet meget stærkt, maaske særlig fra den Side, hvorfra de stærkeste Indvendinger mod Lovforslaget kom. Det er altsaa sikkert nok, at den nugældende Naturfredningslov har haft overordentlig heldige Følger.

Men at den nugældende Lov dog ingenlunde er lydefri, er efter min Mening ogsaa sikkert. Paa flere Punkter lider den af følelige Mangler, saaledes at en Revision maa betragtes som formaalstjenlig, og at der nu er Grund til at skride til en Revision, er der, forekommer det mig, aldeles ingen Grund til at undres over. I 1917 maatte man jo, som det ogsaa er blevet nævnt af tidligere ærede Talere, begynde en Lovgivning paa dette Omraade saa at sige paa bar Bund. Man havde ikke noget at gaa efter. Der var ikke Tale om en Revision, der var ikke Tale om at undersøge, hvilke Forbedringer der skulde finde Sted i en gældende Lov, man begyndte her en Lovgivning paa et helt nyt Omraade, og set ud fra det Synspunkt naaede man jo et overordentlig stort Stykke frem, naaede saaledes frem, at man kan sige, det er heldbringende Virkninger, Loven har øvet i de 8 Aar, den har bestaaet.

Men at en Revision er formaalstjenlig, endog fornøden, er der mange Grunde til. For det første er der vel Grund til at nævne, at Sansen for Naturfredning langt fra var saa vidt udbredt i Befolkningen, som Tilfældet heldigvis er nu, og at den har udviklet sig saa stærkt i den følgende Tid, er ikke Loven alene Skyld i, men i saa Henseende synes jeg, der er Grund til at fremhæve, at det, at Erkendelsen af Betydningen og Vigtigheden af Naturfredningen er trængt mere og mere igennem hos den store Befolkning, skyldes ikke mindst det omfattende og ihærdige Oplysnings- og Agitationsarbejde, der er blevet udfoldet af Naturfredningsforeningen. Det synes jeg der er Anledning til stærkt at fremhæve her. Netop det, at Forholdet var nyt, og at Sansen for Naturfredningens Betydning var mindre stærkt udviklet i 1917, bevirkede, at man paa flere Punkter maatte vise Resignation for at sikre Lovens Gennemførelse. Det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer fremhævede som noget af det store ved Loven, at den blev enstemmig vedtaget i baade Folketing og Landsting, men det ærede Medlem vil være enig med mig i, at Hovedgrunden til, at dette kunde ske, var, at vi,

der ønskede at komme videre paa flere Punkter, viste Resignation, fordi det betød saa overordentlig meget for Lovens Prestige ude omkring i Landet, at den fremtraadte med den Kraft, som Enstemmighed i Vedtagelsen i begge Rigsdagens Ting gav den.

I Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag hedder det, at de nye Bestemmelser særlig gaar ud paa „at færdige Fredningsmyndighedernes Initiativ, at skabe større Ensartethed i de Principper, hvorefter Fredningerne bør foregaa, og at skaffe Befolkningen en udvidet Adgang til Skove og Strand- og Søbredder“. Efter min Mening kan Forslaget siges i det hele og store at fyldestgøre de nævnte Fordringer. Kun paa eet, men rigtignok meget væsentligt Punkt — jeg vil ikke sige bryder, men fjærner Forslaget sig fra Tanken om at færdige Fredningsmyndighedernes Initiativ. Jeg sigter til Forslagets § 6, 1ste Stykke, hvor der staar: „I øvrigt kan Nævnet træde i Virksomhed, naar det anser saadant for paakrævet.“ Ja, man skulde dog synes, at naar Nævnet anser det for paakrævet, burde det træde i Virksomhed. Saa skulde der ikke siges til det: Ja, hvis I virkelig synes, det er nødvendigt, kan I, hvis I har Lyst dertil, træde i Virksomhed. Det kan uægtelig ikke bidrage til at udvide Fredningsmyndighedernes Initiativ. Jeg vil antage, det beror paa en Fejltagelse, at der er kommet til at staa „kan“, og jeg tvivler ikke om, at man fra alle Sider, for saa vidt man er enig om, at Fredningsmyndighedernes Initiativ bør udvides, vil være enig om som noget selvfølgeligt, at der ikke skal staa „kan“, men „bør“ eller „skal“.

I øvrigt skal jeg ikke her ved første Behandling komme ind paa mange Enkeltheder; jeg tror, Drøftelsen af disse bedst vil foregaa ved den kommende Udvalgsbehandling. Hvad angaar de Bestemmelser, der tilsigter at faa udarbejdet en Fredningsplan enten for hele Landet eller for enkelte Landomraader, er jeg ganske klar over Betydningen af, at en saadan Fredningsplan tilvejebringes. Det drejer sig imidlertid her om en lige saa vanskelig som vigtig Opgave: Maaden, hvorpaa den kan og skal tilvejebringes. Jeg kan anerkende det som heldigt, at den højtærede Justitsminister har indføjet et Forslag til Tilvejebringelse af en saadan Fredningsplan. Om den kan gennemføres paa denne Maade, ja, det maa gøres til Genstand for indgaaende Prøvelse og Drøftelse i det kommende Udvalg. Jeg finder det heldigt, at Ordene „for Plantevækst blottede“ i den gamle Lov udgaa.